ZUSAMMENGESETZTE HANDSCHRIFT: GREGORIUS MAGNUS. PS. MARCILIA. PS. BOTO PRUVENINGENSIS

2. Hälfte 12. Jh. Seite 136r

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=36542
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

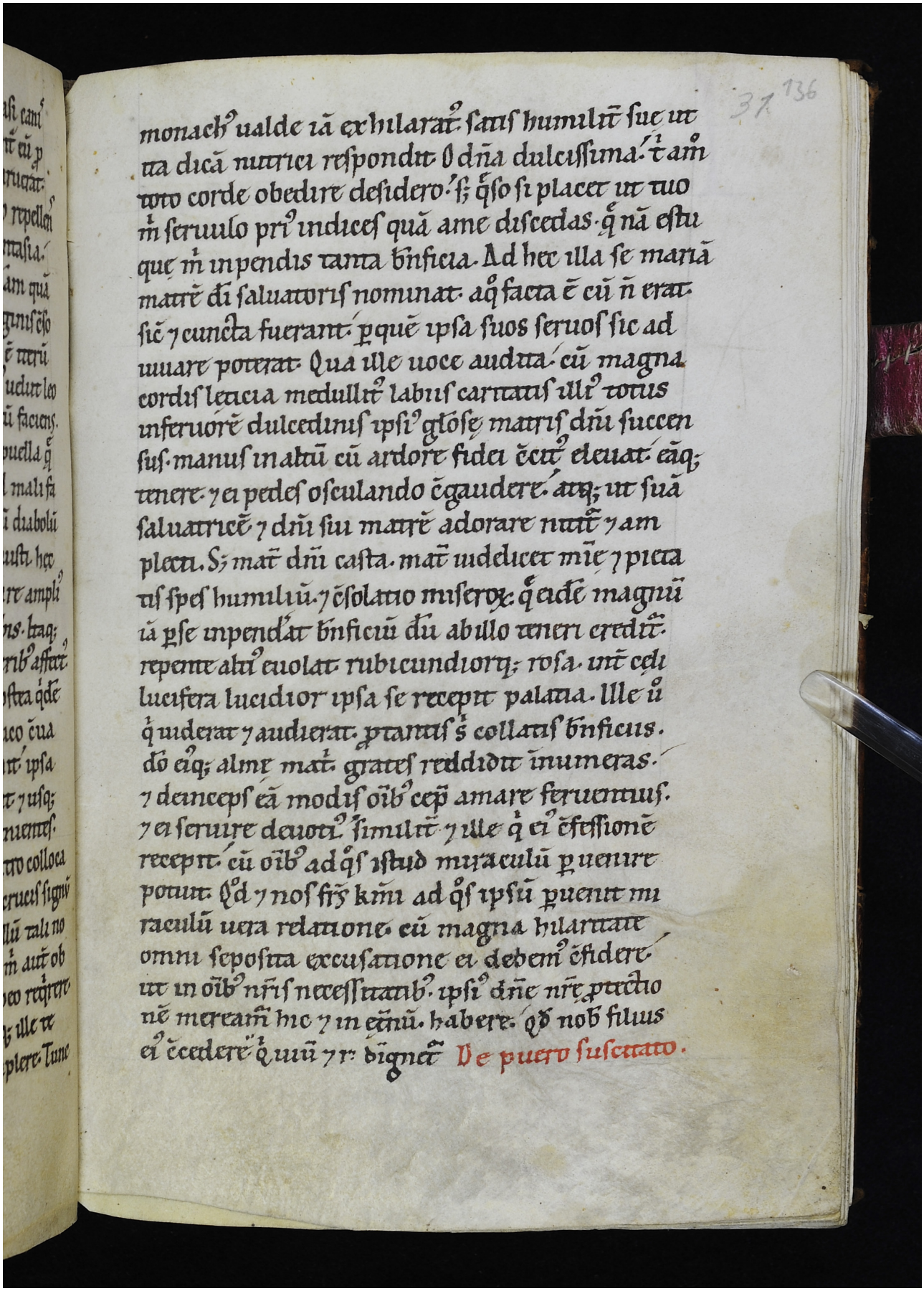

monachꝰ ualde iã exhilaratꝰ. satis humilit̃ sue ut
ita dicã nutrici respondit. O dn̄a dulcissima. t̃ am̃
toto corde obedire desidero. s; q̃so si placet ut tuo
m̃ seruulo priꝰ indices quã ame discedas. q̃ nã estu
que m̃ inpendis tanta b̃nficia. Ad hec illa se mariã
matrẽ d̃i saluatoris nominat. aq̃ facta ẽ cũ n̄ erat.
sic̃ ⁊ cuncta fuerant. ꝑquẽ ipsa suos seruos sic ad
iuuare poterat. Qua ille uoce audita. cũ magna
cordis leticia medullit̃ labiis caritatis illiꝰ totus
inferuorẽ dulcedinis ipsiꝰ glõse matris dn̄i succen
sus. manus in altũ cũ ardore fidei c̃cit̃ eleuat. eãq;
tenere. ⁊ ei pedes osculando c̃gaudere. atq; ut suã
saluatricẽ ⁊ dn̄i sui matrẽ adorare nitit̃ ⁊ am
plecti. S; mat̃ dn̄i casta. mat̃ uidelicet mĩe ⁊ pieta
tis spes humiliũ. ⁊ c̃solatio miserorꝫ. q̃ eidẽ magnũ
iã ꝑse inpendat b̃nficiũ d̃u ab illo teneri credit̃.
repente altiꝰ euolat. rubicundiorq; rosa. int̃ celi
lucifera lucidior ipsa se recepit palatia. Ille ũ
q̃ uiderat ⁊ audierat. ꝑtantis s̃ collatis b̃nficiis.
d̃o eiq; almę mat̃. grates reddidit ĩnumeras.
⁊ deinceps eã modis oĩbꝰ cep̃ amare feruentius.
⁊ ei seruire deuotiꝰ. similit̃ ⁊ ille q̃ eiꝰ c̃fessionẽ
recepit. cũ oĩbꝰ ad q̃s istud miraculũ ꝑuenire
potuit. Q̃d ⁊ nos frs̃ km̃i ad q̃s ipsũ ꝑuenit mi
raculũ uera relatione. cũ magna hilaritate
omni seposita excusatione ei debemꝰ c̃fidere.
ut in oĩbꝰ nr̃is necessitatibꝰ. ipsiꝰ dn̄e nr̃e ꝓtectio
nẽ mereamur hic ⁊ in ẽtnũ. habere. q̃d nob̃ filius
eiꝰ c̃cedere q̃ uiũ ⁊ r. dignet̃ De puero suscitato.